

Lovforslaget sættes til forhandling.

Mærk: Det foreliggende lovforslags gennemførelse vil i realiteten betyde, at kommunernes indkvarteringsforpligtelser bringes til ophør og overføres til staten. Købstadkommunerne har i mange år arbejdet for, at noget sådant kunne ske, og en af motiveringerne herfor var, at indkvarteringsbyrderne ikke bør påhvile et tilfældigt udsnit af landets kommuner, men bæres af hele samfundet, som det allerede er tilfældet for visse forsvarsgrenes vedkommende. Det forekommer mig, at dette synspunkt er rigtigt, og en naturlig følge heraf må være, at de kommunale kaserne overdrages til staten. I den anledning har der været ført adskillige og lange forhandlinger mellem de interesserede parter. Resultatet er blevet en overenskomst om ophævelse af kommunernes indkvarteringsforpligtelser og afhændelse af eksisterende kaserneetablissementer til staten. Følgen af denne aftale er altså det foreliggende lovforslag.

For staten betyder den nye ordning en rationalisering i forhold til den bestående. For tiden er det således, at administrationen af indkvarteringsvæsenet er delt mellem staten og 16 kommuner og mellem forsvars- og indenrigsministeriet. For fremtiden vil hele administrationen være samlet i forsvarsministeriet. Ud over den besparelse, der ligger heri, menes det, at driftsudgifterne for kaserne vil blive lavere end de nuværende, idet lejegodtgørelsen til kommunerne spiller en væsentlig rolle.

For mig at se medfører nyordningen fordele både for staten og kommunerne, og da lovforslaget i sig selv er en bekræftelse på en aftale mellem staten og kommunerne, forventer jeg, at det vil få en let og hurtig gang gennem tinget.

Jeg kan med disse bemærkninger på min gruppes vegne anbefale lovforslaget til en hurtig og velvillig behandling.

Justesen: Det foreliggende lovforslag tilsiger en ændring af ejerforholdet vedrørende de kaserne og militære anlæg, der nu ejes af kommunerne, således at disse overtages af staten. Fra gammel tid har det i overvejende grad været en kommunal opgave at sørge for kvarter til de værnepligtige og for de nødvendige lokaler og

arealer til brug for militæret. Kommunerne har som vederlag herfor modtaget en nærmere fastsat godtgørelse. Det siger sig selv, at med de krav, der i dag stilles til kaserne og kasernebyggeri, vil det være en meget vanskelig opgave for en del af de mindre provinsbyer selv at bekoste byggeriet af kaserne. Vi har da også set, at en del af de senere års byggeri af denne art ikke er blevet bekostet af kommunerne, men af staten.

Lovforslaget går ud på, at de kommunale kaserneetablissementer fra 1. april 1959 overtages af staten. Dette må anses for rigtigt bl. a. ud fra den betragtning, at visse forsvarsforpligtelser ikke bør påhvile et tilfældigt udsnit af befolkningen, men bæres af hele samfundet, således som det allerede gælder f. eks. for søværnets, flyvevåbenets og hjemmeværnets vedkommende.

Det kan i denne forbindelse nævnes, at visse byer, bl. a. København, i forvejen har en særstilling, idet de militære anlæg her ejes af staten.

Ifølge lovforslaget overtages de militære anlæg i 16 byer til en samlet pris af godt 22 mill. kr., og man er enedes om, at betalingen skal strække sig over et tidsrum af højst 10 år, hvad der vist må betragtes som en fornuftig ordning.

Der står i lovforslagets bilag 1, overenskomsten mellem købstædernes kaserneudvalg og de to ministerier, den overenskomst, der danner grundlaget for ordningen, at kommunerne er berettiget til at generhverve anlæggene til en pris, der udgør deres værdi i handel ogandel. Denne klare regel mister imidlertid lidt af sin værdi, når der derefter står, at hvis tilbagekøbet sker inden 31. marts 1984, skal prisen være den, til hvilken staten overtog anlægget pr. 1. april 1959. Endvidere står der, at finder tilbagekøbet sted mellem 1. april 1984 og 31. marts 2009, gælder der også fastsatte priser. Jeg finder det ikke rigtigt, at staten binder sig til at sælge til fastsatte priser på en tid, hvis økonomiske forhold vi intet kender til. Det må være tilstrækkeligt, at man fastslår forkøbsretten og så lader tilbagekøbet ske til den værdi, der i øvrigt gælder i handel ogandel.

Da den nugældende indkvarteringslov blev vedtaget i 1924, var det bl. a. med den begrundelse, at vi kort tid forinden havde